

žarek dobrote

9/XI
september
2013

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Počitnice BISEROV 2013

V OBMOČJU SOČUTJA

4 ••• Jaz sem tudi država

V LUČI STROKOVNOSTI

5 ••• Vključevanje gluhih in naglušnih

MEDGENERACIJSKA SOLIDARNOST

6 ••• Težave in preizkušnje izkoristimo za osebno in skupno rast

7 ••• Lačne nasičevati

8 ••• Počitnice BISEROV

CELJE

10 ••• Medgeneracijsko srečanje v vročih dneh

10 ••• Kako smo na Škofijski karitas preživeli julij 2013 (in se celo smejali)

KOPER

12 ••• 90. let ge. Cunja

12 ••• Počitnikovanje sodelavcev Karitas

13 ••• V spomin

13 ••• Umetniki za Karitas 2013

14 ••• Poletna razglednica iz Bosne

LJUBLJANA

16 ••• Poletni tabor slepih in slabovidnih 2013 nas je navdušil

17 ••• »Slovenci polako, oznojit ču sel« 16. dobrodelni delovni tabor Škofijske klasične gimnazije

MARIBOR

18 ••• Sproščeno poletje v Domu sv. Lenarta

19 ••• Četrto romanje sodelavcev in prostovoljcev mariborske Karitas

MURSKA SOBOTA

20 ••• Letovanje družin

21 ••• Mreža za socialno vključenost

22 ••• Slovo od predsednika kot zaveza

23 ••• Verjamem vate

24 ••• Akcija Pokloni zvezek v sodelovanju s Humanitarno ustanovo H.O.P.E.

26 ••• Krščansko življenje v Skupnosti Srečanje

26 ••• Karitativno delo – nov enoletni študijski program izpopolnjevanja

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

2. 9. Srečanje Karitas vipavske dekanije, Vrhpolje

2. 9. Srečanje Postojnske DK

4. 9. Srečanje Kraške DK

10. 9. Srečanje DK Idrija Cerkno

20. 9. Razstava Umetniki za Karitas, Mengeš

24. 9. Srečanje Goriške OK

VERJAMEM VATE, ZAUPAM TI

Mojca Urh

Indijski mislec Rabindranath Tagore vabi z zelo spodbudno mislijo: »Življenje nam je darovano, zaslužimo ga lahko s tem, da se tudi mi darujemo za druge, da jih opazimo, vidimo, poslušamo in skupaj z njimi doživljamo radost bivanja.«

V teh prvih septembrskih dneh so naše misli z eno nogo še na dopustu in z drugo že v skrbeh, kako bomo začeli z novim šolskim letom in zopet nazaj na delovnem mestu. Poletje, ki je za nami, je bilo polno lepih doživetij, sončno-sušnih dni in za nekatere tudi nekaj skrbi. Ob vsem tem pa je pomembno zaupati in verjeti v boljši jutri, v veliko pomoč pa nam je molitev. Kot je mladim v Braziliji povedal škof Anton Jamnik: »Jezus nas vabi k molitvi, ki ne pomeni barantanja z Bogom za malenkosti, marveč nas vabi k molitvi za uresničitev Božjega kraljestva, da se uresniči vse tisto, kar bi dalo naši zemlji bolj človeški in Božji izraz. Pristnost in iskrenost naše molitve se kaže v tem, da ta svet vzamemo zares, okolje, v katerem živimo, je naš izziv in možnost, da odkrivamo sledi Božjega delovanja.«

Starši, ki so med počitnicami otroke poslali na letovanja, so popolnoma zaupali prostovoljcem, da bodo njihovi otroci preživeli čudovite dni na morju. Prav tako pa so voditelji letovanj starejših in družin zaupali in verjeli prostovoljcem, da bodo s skrbnostjo vsak trenutek bedeli nad njimi in jim z nasmehom, iskričastimi pogledi, preko različnih dejavnosti in časom za vsakega posebej obogatili skupaj preživeti teden ob morju.

V teh septembrskih dneh pa moramo verjeti v vse družine šoloobveznih otrok, da bodo z optimizmom pospremili svoje otroke v šolo.

Vsakemu izmed nas je dano, da čas in svoje danosti delimo z drugimi in drug drugega učimo. Brez popolne predanosti, zaupanja svoji ekipi in Njemu pa je vsak, še tako velik trud zaman.

25. 9. Srečanje Istrske OK

26. 9. Tajništvo DK Ilirska Bistrica

26. 9. Tajništvo ŠK

28. 9. Srečanje družin vipavske dekanije

30. 9. Razstava Umetniki za Karitas, Bruselj

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

2.-6. 9. Letovanje starejših ŠK Novo mesto

• FOTO NASLOVNA STRAN Kaja Seničar in ZADNJA STRAN Mojca Urh •

tema meseca

POČITNICE BISEROV 2013
V PORTOROŽU

Mojca Urh

V organizaciji Slovenske karitas je letošnje poletje na **Počitnicah Biserov** v Portorožu letovalo skupaj 169 otrok in mladostnikov iz socialno ogroženih družin. Letošnja tema je bila **Slovenija brez meja**. Preko nje so otroci in mladostniki spoznavali različne slovenske kraje, njihove značilnosti in se srečevali z znanimi gosti. V petem tednu letovanja so bili vključeni tudi otroci iz Porabja, pri izvedbi celotnega projekta so sodelovali 103 mladi prostovoljci – animatorji.

Programi letovanj Slovenske karitas potekajo že 18 let, in sicer v starem ter novem župnišču v Portorožu. Vsako leto od meseca maja do septembra v različnih programih Karitas letuje preko 650 socialno ogroženih oseb, od tega bo letos približno 400 otrok in 250 odraslih. V času šolskih počitnic poteka letovanje Počitnice Biserov in devet tednov letovanja socialno ogroženih družin, pred poletjem in po poletju pa so v letovanja vključeni tudi starejši in uporabniki programov pomoči odvisnim, ženskam v stiski in drugim, ki so v oskrbi Karitas.

Kljub enakemu programu, ki ga skupaj oblikujemo voditelji in prostovoljci, je vsak teden Počitnic Biserov nekaj posebnega, tako kot je poseben vsak otrok, mladostnik in animator. Zakaj Biseri? Biser najdemo v posebni školjki, je zelo dragocen in iskan. Otroci, mladostniki in animatorji, ki preživijo teden dni na Počitnicah Biserov, so tako kot biser dragoceni in iskani. Z obrazov malih in velikih biserčkov se iskrijo iskrice v očeh in pristen nasmeh. Nekateri udeleženci morje vidijo prvič, a se prav hitro udomačijo. Vsi skupaj smo se trudili, da smo v tem tednu postali kot ena sama velika razumevajoča družina, v kateri ne gre brez težav, a so se te sproti in premišljeno reševale. Predvsem tako, da so prostovoljci in animatorji prisluhili otroku in mladostniku.

Počitnice Biserov se za prostovoljce – animatorje pričnejo že v zgodnih spomladanskih dneh. Za vsak uspešno preživet teden so bile potrebne številne ure priprav prostovoljcev – animatorjev. Od meseca februarja so enkrat mesečno (dnevno ali dvodnevno) potekale priprave, v katere so bili vključeni strokovnjaki z različnih strokovnih področij, ki se dnevno srečujejo z otroki in mladostniki z raznovrstnimi vedenjskimi in drugimi težavami.

Del priprav pa smo namenili sami organizaciji letovanja, izbiranju gostov, pripravi pogovornih in ustvarjalnih delavnic, iger ... Vsak izmed prostovoljcev in voditeljev je s svojim znanjem in idejami prispeval v mozaik Počitnic Biserov 2013. To delo opravljamo z velikim srcem in daritvijo vsakega prostovoljca. Tako kot je med drugim zapisal Frančišek Asiški: *»Naše besede naj bi prihajale bolj iz srca kakor z ustnic. Navsezadnje je srce tisto, ki govori srcu, usta govorijo le ušesom ... Očetje iz starodavnosti in vsi, ki so obrodili sad, (...) so govorili od srca do srca, kot govorijo dobri očetje svojim otrokom. Osebe imajo vpliv na nas, glas nas omeči, pogled nas obvlada, dejanja nas vnamejo.«*

Pri zbiranju otrok in mladostnikov Počitnic Biserov so vključeni tudi sodelavci in prostovoljci škofijskih in župnijskih Karitas iz Slovenije, saj oni najbolj poznajo družine teh otrok in mladostnikov. Mnogi so bili v teh poletnih dneh z nami v molitvi.

Iskrena hvala vsakemu posebej, ki je doprinesel, da so otroci in mladostniki preživeli čudovite poletne dni na slovenski obali. •

Projekt je sofinanciran s strani Fundacije za financiranje invalidskih in humanitarnih organizacij in Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Misli, spomni animatorjev po zaključku Počitnic Biserov 2013:

»Počitnice biserov ne potekajo na ekskluzivni grški obali in ne vključujejo bisernate sanjske plaže in velikega hotela. A tako bisernatih počitnic vseeno ne najdete drugje. V samo enem tednu smo z otroki, ki niso bili navadni otroci, ampak malce bolj svoji (in zato lahko še bolj tvoji!), ujeli v svoje mreže tako veliko spominov, da sem od njih lahko živela še preostanek poletja. Podarili smo si rože iz krep papirja, sladolede skrivnih prijateljev in vse ostalo, a najboljše je bilo gotovo prijateljstvo, ki je rjavkasto portoroško vodo naredilo za najlepši biserni zaliv pod soncem! :«

Uršula

»Prostovoljstvo je najin način življenja. Na počitnicah Biserov pa sva našla prav posebno mesto, kjer lahko to uresničujeva. Vedno se z veseljem lotiva dela, če veva, da bova s tem naredila nekaj dobrega za otroke. Najin trud je poplačan z novimi izkušnjami in zavestjo, da sva svoj čas izkoristila za nekaj plemenitega.«

Manca in Matej

»Na Biserih mi je bilo lepo. Skozi teden smo gradili močna prijateljstva, ki bodo marsikomu za vedno ostala v srcu.

Zame je bil privilegij spoznati vse te otroke in animatorje. Vsa njihova ljubezen, skromnost, veselje in hvaležnost so mi odprli vrata v svet, kjer je lepota skrita v nasmehu, pogovoru, objemu in igri.

Čeprav sem utrujena, sem polna energije in neizmerne hvaležnosti.

Vsi ti biseri, ki sem jih spoznala in prejemale čez teden, so mi prinesli izjemno bogastvo, ki ga bom še dolgo nosila v svojem srcu.«

Meta

v območju sočutja

JAZ SEM TUDI DRŽAVA

Lojze Peterle

Nek francoski kralj je dejal: **»Država sem jaz.«** Za potrebe tega članka bo dovolj, če demokratično rečemo: **država sem tudi jaz.** Država je skupnost jazov, ki je jaz v skupnosti držav. O skupnosti pa govorimo tedaj, če ima neka skupina ljudi lastnosti, ki jih pripisujemo skupnosti. Skupnost ima torej nekaj skupnega.

Slovenski narod od Sama naprej ni imel države, ohranjal pa je zavest o njej in si jo vsaj od prebujanja narodov sredi 19. stoletja tudi izrecno želel. Leta 1990 je na prvih demokratičnih volitvah po drugi svetovni vojni zmagal DEMOS – koalicija demokratičnih strank, ki si je za prvi cilj zadala ustanovitev samostojne in demokratične slovenske države. Samostojna Republika Slovenija je bila proglašena 25. 6. 1991. Od takrat jo imamo. Zato smo lahko postali enakopravni člani OZN, Sveta Evrope, Evropske zveze, NATA, OECD-ja itd.

Danes nam gre kot državi po vrsti uspešnih let neverjetno slabo. Za razlago našega stanja ni treba veliko teorije. Zadeva je zelo preprosta. Namesto da bi državi kot skupni vrednoti služili, so jo nekateri vodilni izkoristili za svojo korist, še posebej z upravljanjem državnega premoženja. Zase so zahtevali več na račun drugih, račun pa izstavili vsem. To je šlo tako na široko in globoko, da je ob očitni sistemski korupciji danes omajano temeljno zaupanje v državo ozirom njene institucije. V krizi je naša država.

Poslušamo zavajajoče razlage, da so za krizo krive osamosvojitve, demokracija in Evropska zveza. Nič od tega ne drži. V stiski tudi nismo zaradi malih občin in glasnega zvonjenja. V krizi smo zaradi neodgovornosti odgovornih na upravnih in nadzornih funkcijah.

Reševanje te krize bo trajalo precej dlje kot pred dvajsetimi leti, ko smo se pobrali v treh letih. Premisliti in urediti bomo morali veliko zadev. Tudi **oseben odnos do države.** Zadeve bomo lahko spremenili, če **bo spoštovano dostojanstvo vsake državljanke in državljan, če bo glas državljan dobrodošel in bo veljal.**

Če so nekateri izigrali državo, ne bom krivil vseh in ne bom manj ponosen, da sem državljan samostojne, demokratične in evropske Slovenije. Stanje me nagovarja, da se sprašujem, kaj lahko z mislijo, besedo, dejanjem in volilnim glasom storim, da bo drugače, ali – kaj sem opustil, da je tako, kot je.

Država je naša skupna odgovornost. Priborili smo si jo tudi z vojno in z žrtvami. Do nje ni prišlo samoumevno in ni dana enkrat za vselej. Za uveljavitev vrednot in načel ter spoštovanje skupnih pravil igre se je treba boriti vsak dan ter biti še posebej pozoren na to, komu zaupamo politične funkcije.

Slovenijo bomo spremenili, če se bomo zbudili njeni državljanke in državljan. Za spoštovanje človekovega dostojanstva vseh pa bomo storili največ, če nam bo uspelo uveljaviti pravno državo.

Ko bodo veljali zakoni za vse enako, se bo sprostila tudi zavrta slovenska podjetnost – namesto podivjanega kapitalizma bomo imeli socialno tržno gospodarstvo. Takrat bo lahko tudi Karitas šla vsaj malo na dopust. •

v luči strokovnosti

VKLJUČEVANJE GLUHIH IN NAGLUŠNIH

Edi Strouhal, vikar za PGNS

Pastorala gluhih in naglušnih Slovenije (PGNS) v sodelovanju Slovensko karitas že tretje leto gluhih in naglušnim otrokom in slišječim otrokom gluhih in naglušnih staršev omogoča udeležbo na poletnih počitnicah Biserov za otroke v Portorožu. Čeprav večina otrok, ki prihajajo iz skupnosti PGNS, ne sliši, gluhoti zanje ni ovira, da bi se vključili v svet slišječih sovrstnikov in animatorjev. **Zanimivo je opazovati, kako hitro nekateri slišječji otroci, za katere je značilna izredna sposobnost komunikacije, v nekaj urah vzpostavijo komunikacijo z gluhiimi otroki.** Pri svoji komunikaciji, ne da bi jih na to kdo opozarjal, začnejo spontano uporabljati gestikulacijo, različno izgovarjavo, dvoročno abecedo, in tako se hitro vzpostavi prijateljstvo, ki

Foto: Mojca Urh

traja skozi ves teden. Marsikateri slišječji otrok se na teh počitnicah prvič sreča z gluhiimi sovrstniki in z gluhoti nasploh. Včasih so gluhi otroci celo v središču pozornosti. Moram priznati, da so slišječji otroci tudi s pomočjo voditeljev – animatorjev zelo spoštljivi do otrok, ki so prikrajšani za sluh in ki ne govorijo slovenščine, ampak le znakovni jezik. Iz tega razloga se v tem tednu počitnic gluhi otroci ne počutijo ne zaničevani ne odrinjeni. Ovira je morda

le jezik, saj brez znakovnega jezika gluhi otrok težko sledi sporočilom in vrednotam dneva, ki so na nek način celo vodilo dneva ali tedna. Zato se vsako leto kot duhovnik, ki uporabljam slovenski znakovni jezik, vsaj za nekaj dni udeležim počitnic Biserov in gluhiim otrokom pomagam pri prevajanju vsebine programa, jim v znakovnem jeziku pomagam, da bi se seznanili z ritmom dneva, animatorjem pa sem v pomoč z nasveti, kako pristopati h gluhiemu otroku. Tretji dan naših počitnic imamo ponavadi sveto mašo, ki se je udeležijo tisti otroci, ki to želijo. Mašujem istočasno tudi v znakovnem jeziku. Po tretjem dnevu se zame počitnice končajo in animatorji delo z gluhiimi in naglušnimi otroki nadaljujejo samostojno.

Ker tudi v prihodnje v PGNS načrtujemo, da bi sodelovali s Slovensko karitas oz. da bi se gluhi in naglušni otroci še naprej udeleževali »Biserov«, bi v naši pastoralni bili posebej veseli, če bi bile v prihodnje med ostalimi kakšne pripravljalne ure za animatorje namenjene tudi njihovem seznanjanju s problematiko gluhoti, s tehničnimi ovirami pri komunikaciji z gluho osebo in s slovenskim znakovnim jezikom vsaj s strani tistih animatorjev, ki se med počitnicami želijo nekoliko bolj približati gluhiim otrokom.

Zaželeno bi bilo, da bi na počitnicah, ki imajo tudi izobraževalno-vzgojni namen, gluhi otrok imel ob sebi vsaj kakšnega animatorja, ki bi se bil pripravljen z njim pogovarjati v znakovnem jeziku. Pri usposabljanju animatorjev za delo z gluhiimi otroki smo vam v PGNS vsekakor na razpolago.

Animatorjem in Slovenski karitas se v imenu PGNS ter v imenu staršev otrok, ki prihajajo iz naših skupnosti, iskreno zahvaljujem za prijetno dosedanje sodelovanje z vami.

Sodelovanje sodelavcev in prostovoljcev Karitas pri delu z gluhiimi je zelo pomembno. Pomembno je, da za gluhe ne uporabljamo termina »gluhonem«, ki ima zaničevalen prizvok, ampak termin »gluh« ali »naglušen«. Gluhega človeka jemljemo povsem enako kot slišječega. Za sodelavce, prostovoljce gluhi nikoli niso »ubogi«. Ko govorimo z gluhiim človekom, z njim govorimo različno in ga gledamo v oči, pri tem pa smo pozorni, ali nam sploh sledi. Če nas ne razume, določeno stvar povemo večkrat in z drugimi besedami. Zavedajmo se, da je gluhi človek lahko zmeden, če mu posebej ne razložimo navodil in pravil »igre«: dnevni red, pravila obnašanja in dolžnosti ... Če so med slišječimi ljudmi tudi gluhi ljudje, je slišječje treba posebej seznaniti, zakaj nekateri ne slišijo in ne morejo pravilno uporabljati svojega glasu. •

medgeneracijska solidarnost

TEŽAVE IN PREIZKUŠNJE IZKORISTIMO ZA OSEBNO IN SKUPNO RAST

Življenje je polno presenečenj – nekatera so lepa in osrečujoča, druga prinašajo spore in izzive za družinsko življenje

6

Karlo Smodiš

Po zaljubljenosti pride v življenje para čas, ko je treba trdo delati za dober, ljubeč odnos. Če tega izziva fant in dekle nista pripravljena sprejeti, se bosta vedno znova zapletala v enak krog zaljubljenosti, razočaranja, odhoda in potem znova zaljubljenosti ... Podobno, kot ima vsak par v svojem odnosu vzpone in padce, ima tudi družina dinamično odnose med družinskimi člani.

Nismo vsak dan najbolj razpoloženi

Ozračje v družini je vsak dan skupek različnih dejavnikov. Vsak družinski član s sabo prinaša vtise in odzive na dogajanje, ki ga je doživel doma, v službi, v družbi, ob gledanju televizije itd. Za vživljanje in razumevanje drug drugega je zelo pomembno podeliti lastna doživetja, izkušnje, skrbi in načrte.

Mija se po poroki in ob dveh čudovitih otrocih čuti zelo osamljena. Z možem Jernejem sta se odločila za zidavo nove hiše. Delo v službi in na gradbišču Jerneju vzame skoraj ves čas. Zvečer mu uspe otrokoma le prebrati pravljico za lahko noč, za pogovor in nežnosti z Mijo pa nima več energije. Mija ga pogreša in mu to tudi pove. Žal Jernej to razume kot njeno negodovanje in kritiko, ki zanj ni sprejemljiva. Sledijo tihi dnevi. Ko Mija ne zdrži več, le prosi Jerneja, da si vzame čas za pogovor, kjer mu zaupa svoje skrbi, mu pove, da ga zelo pogreša in da občuduje ter ceni njegovo zavzemanje za družino ter da njena želja po več bližine, pozornosti in nežnosti še zdaleč ne pomeni kritike ali kakršnih koli očitkov. Ko sta razrešila temeljni nesporazum glede občutij, sta se dogovorila, da si bosta enkrat na teden načrtno vzela čas zase.

*Vsak dan se zakonci in starši srečujejo s preutrujenostjo, obremenjenostjo, skrbmi za preživetje družine in finančnimi težavami. **Za ohranitev in rast odnosa je pomembno, da si skrbi podelimo, da jih izrazimo, da o strahovih pripovedujemo zakoncu.** Na ta način se bomo izognili ugi-*

banju o tem, kaj misli mož ali žena. Največkrat se namreč izkaže, da so naša predvidevanja napačna.

Upoštevati moramo tudi, da lahko imajo družinski člani slab dan, in takrat ne silimo vanje. Počakajmo, da slaba volja mine.

Zunanje pasti

Mitja je končno dobil dobro službo. Želi se izkazati in ostaja na delu dlje časa. Petra je iz dneva v dan bolj nezadovoljna in pritiska nanj. Mitja svoje težave zaupa sodelavki in hitro vzpostavita zaupen odnos. Ko to opazi kolega Boštjan, mu na pijači to tudi pove. Med pogovorom ga vpraša, ali res želi zaradi morebitne bežne romance zavreči in prizadeti Petro. Po resnem premisleku Mitja prepozna nesmiselnost takšne zveze in Petro povabi na večerjo v njuno najljubšo restavracijo. Zaupa ji, da je njeno negodovanje v njem zbuvalo upor in da ga je razumel kot očitek, da ni dovolj pozoren mož. Petra mu pove, da sploh ne misli tako, da si je želela le njegove bližine in ga je pogrešala. Sploh pa je iskala primeren trenutek, da bi mu zaupala čudovito skrivnost: pričakujeta otroka.

Služba, borba za gmotno preskrbljenost, konjički in šport, »šank« v gostilni na poti do službe, obvezne zabave s prijatelji lahko hitro prevzamejo vlogo zadovoljevanja vseh človekovih potreb. Zakonca in družino lahko hitro damo na stranski tir.

Nasvet za milijon evrov

Podobno kot je Boštjan svetoval Mitju, naj vendarle razmisli, v kaj bi se podal z romanco s sodelavko, lahko **sodelavci Karitas mimogrede svetujemo zakoncem in spodbujamo okolje, ki je naklonjeno trdni in zdravi družini.** Neomejeno uživanje vodi v razkroj družbe in uničenje posameznika. Tega dejstva nam ni treba posebej dokazovati in pojasnjevati. Že tako je dovolj zunanjih dejavnikov, na katere imamo omejen vpliv (brezposelnost, neperspektivnost, kriminal itd.). **Veliko odločitev pa je še vedno v rokah posameznikov.** Za vsakega se najde kakšna rešitev. Največkrat je »nasvet za milijon evrov« zelo preprost in na dosegu roke. Samo vživeti se je treba v bližnjega in ga izročiti v najboljše »Roke« in v varstvo Materi, ki je zapela Magnificat. •

*Družina naj bo varen prostor
za osebno in skupno rast.*

TELESNA DELA USMILJENJA

- Lačne nasičevati

msg. dr. Jurij Bizjak

Na vesoljni sodbi nas čaka šest vprašanj. Zapisal nam jih je evangelist Matej in jih v poročilu o sodnem dnevu slišimo štirikrat, dvakrat kot sodni izrek in dvakrat kot vprašanje, prvič v trdilni in drugič v nikalni obliki:

»Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti;

popotnik sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli;

bolan sem bil in ste me oskrbeli; v ječi sem bil in ste prišli k meni« (Mt 25,35–36).

Iz tega poročila je nastal seznam sedmerih telesnih del usmiljenja, s tem da so dodali še sedmi člen, ki se glasi: mrtve pokopavati. Število sedem je sveto in kot takšno izraža določeno celoto in vključuje tudi vsa druga dobra dela.

Sodelavci, prostovoljci Caritas se vsakodnevno srečujete z ljudmi, o katerih je pisal evangelist Matej. Papež Benedikt XVI. je v eni izmed poslanic zapisal: **»Glejmo drug na drugega, da se bomo spodbujali k ljubezni in dobrim delom«** (prim. Heb 10,24). S to mislijo papež vabi vse kristjane k resnični dobroti, ki se ne ustavi le pri materialni pomoči, ampak zna poskrbeti tudi za resnično človeško in duhovno bližino in pomoč. Sodelavci in prostovoljci Caritas smo povabljeni k razmišljanju o telesnih in duhovnih delih usmiljenja v prihodnjih številkah Žarka dobrote.

1. Lačne nasičevati: Prerok Izaija opisuje zaslepljeno ljudstvo in pravi: »Klati se okrog pobito in lačno, in ker je pobito in lačno, se jezi in pre-

klinja svojega kralja in svojega Boga in se obrača navzgor« (Iz 8,21). Savlov sin Jonatan je, ne da bi vedel za očetovo prepoved, pomočil konec palice v satovje medu in roko obrnil k ustom in oči so se mu zasvetile, vse ostalo ljudstvo pa je bilo brez moči (1 Sam 14,24–30).

Lakota je najhujša nadloga in odtehta vse ostale nadloge skupaj (Rabin). Prerok Izaija razlaga, v čem je pravi post, in pravi: »Mar ni v tem, da lomiš lačnemu svoj kruh in pripelješ uboge brezdomce v hišo, kadar vidiš nagega, da ga oblečeš in se ne potuheniš pred svojim rojakom« (Iz 53,7). Job brani svoje ravnanje in pravi: »Mar sem svoj zalogaj pojedel sam in sirotek ni jedel od njega?« (Job 31,17). Modri Salomon priporoča že ljubezen do sovražnikov in pravi v knjigi Pregovori: »Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti kruha, če je žejen, mu daj piti vode. Tako mu boš zbiral žerjavico na glavo in Gospod ti bo povrnil!« (Prg 25,21–22).

Prva prošnja v drugem delu Očenaša se glasi: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« (Mt 6,11). Prvi kristjani so skrbeli, da nihče ni bil lačen: »Posestva in premoženje so prodajali in jih razdeljevali med vse, kolikor je kdo potreboval. Vsak dan so enodusno prihajali v tempelj, po hišah lomili kruh in uživali jed z veseljem in preprostimi srcem« (Apd 2,45–46). Apostol Jakob zahteva delitev dobrin: »Če sta brat in sestra brez obleke in nimata vsakdanjega živeža, pa jim kdo izmed vas reče: 'Pojdita v miru, pogrejeta se in se nasitita' – pa jima ne daste, kar je potrebno za telo, kaj to pomaga?« (Jak 2,15–16). •

1

Foto: Majca Urh

Počitnice BISEROV

V okviru Počitnic Biserov se je letos zvrstilo **169 otrok in mladostnikov** iz socialno ogroženih družin. Z letovanjem želimo otrokom iz socialno šibkejših družin omogočiti, da preživijo prijeten teden na morju, daleč stran od stisk in težav. Otroci in animatorji so skupaj plavali in skakali v morje, si ogledali Portorož, z ladjico odšli v Izolo in ustvarjali pri različnih delavnicah, večere pa so preživeli ob živi glasbi, spoznavnih in veselih večerih ... Mali in veliki Biseri so preživeli čudovit teden, poln veselja in novih prijateljstev.

celje

MEDGENERACIJSKO SREČANJE V VROČIH DNEH

Saša Svetec

V teh zelo vročih dneh kar hrepenimo po ohladi-tvi. V tem času moramo veliko piti in se zadrževati v hladni senci. Nekateri se ob tem ohlajujejo še v morski vodi ali ob bazenu. Spet drugi se zadovolji-mo s prijetnim sladoledom. Tudi stanovalcem Za-voda sv. Rafaela je vroče. Tako smo se v torek, 23. junija, skupaj z otroki in animatorji letošnjega ora-torija, ki je potekal na Vranskem, skupaj odpravili na krajši sprehod do Slaščičarne Brglez. Tam smo se ohladili v prijetni senci in si privoščili sladoled. Eni so lizali čokoladni sladoled, drugi sadnega, tretji mešanega. Med potjo do slaščičarne in nazaj proti domu smo klepetali in se družili. Urica je minila či-sto prehitro.

Najlepša hvala g. Romanu Brglezu, ki nam je omogočil brezplačen sladoled, ter seveda otrokom in animatorjem Oratorija Vransko, ki so nas spre-mljali in preživeli prijetno urico z nami.

V petek, 26. julija, so nas otroci in prostovoljci ponovno obiskali za kratek čas ter nam zapeli par pesmi. •

KAKO SMO NA ŠKOFIJSKI KARITAS CELJE PREŽIVELI JULIJ 2013

(in se celo smejali)

Barbara Godler

Enaintrideset dni in sedemsto štiriinštirideset ur. Veliko naredili, dobre volje pri ljudeh storili in se z veseljem ob delu družili. Tretjega julija smo se odpravili na **enodnevni izlet družin na morje v Fieso**. Družinam, ki zaradi različnih razlogov ne morejo z nami na letovanje družin, vsako leto – letos že četrtrič zapored – omogočimo, da vsaj za en dan odložijo vsakodnevna opravila in si privoščijo malo

morskega vzdušja. Enodnevni izlet zajema kopanje v morju, malico iz popotne torbe, kosilo na plaži in po želji izlet z ladjico. Kot vsako leto smo tudi letos napolnili dvonadstropni avtobus in preživeli lep dan, poln vtisov in spominov.

Ob **velikih delovnih akcijah** se v našem skladišču zberemo vsi zaposleni na naši škofijski karitas. Tokrat so nas zbrale šolske potrebščine. Dva dni smo pripravljali in sestavljali tipske pakete, prilagajene po triadah oz. za srednjo šolo. Letos smo s pomočjo otrok v vrtcih in osnovnih šolah ter drugih dobrih ljudi zbrali 4.576 zvezkov ter pripravili 1.815 šolskih paketov.

sprehod. Po večerji smo si pod vrbskimi zvezdami ogledali nadaljevanje filma o svetniškem papežu Janezu XXIII. Torkovo dopoldne smo preživeli ob ustvarjalnih delavnicah, nato pa smo se skupaj zbrali pri sv. maši, ki jo je daroval naš predsednik g. Rok Metličar. Bogoslužje nas je na poseben način povežalo in začutili smo, kako pomembna so takšna »srečanja pri vodnjaku«. Po maši smo se veselili ob druženju in pikniku, ki smo ga kar sproti v celoti pripravili sami. Hvaležni smo za vsakega posebej, ki se nam je pridružil na oddihu – skupaj se je oddiha udeležilo 19 sodelavk ŽK –, in se ve-

Poletne dneve smo na malo drugačen način preživljali tudi z našimi **sodelavkami iz župnijskih karitas**. Od 28. do 30. julija smo zanje pripravili **tri dni oddiha in druženja v Škofijskem domu Vrbe**. Zbrali smo se v nedeljo zvečer in druženje zaključili s torkovim piknikom. In kako smo se imeli? Približno takole:

V nedeljo zvečer smo imeli kino pod zvezdami, nato nočno bdenje pri Najsvetejšem. V ponedeljek smo se že kar po zajtrku odpravili na izlet. Da bi se izognili vročinskemu valu in pregretemu betonu, smo se podali na Roglo, v hlad gozdov, kjer smo zaposleni na Škofijski karitas pripravili različne delavnice, v katerih so se sodelavke ŽK naučile izdelati izdelke, ki jih lahko porabijo pri svojem delu. Tako smo krasili sveče, delali cajne iz časopisnega papirja in zgibali origamije. Po pravem pohorskem loncu – saj je bil sneden vrh Pohorja – se je našlo nekaj pogumnih, ki so se šli kopat, ostali so se podali na

selimo ponovnega oddiha prihodnje leto; morda še kaj prej ...

In kot je bilo zapisano na dopisu sodelavkam in sodelavcem:

**Vzemimo si čas zase,
drug za drugega in za Gospoda,
da bomo lažje živeli, delali in ljubili. •**

koper

90 LET GE. MARIJE CUNJA

Anita Valič

Ob 90. obletnici gospe Marije Cunja, voditeljice Karitas v župniji Sv. Anton, v imenu vseh župljanov: iskrene čestitke in hvala, hvala!

Marija Cunja je sodelovala pri ustanavljanju ŽK Sv. Anton, veliko let je bila voditeljica in dobra sodelavka. Zнала je pomagati ljudem v stiski, osamljenim v trenutku zapuščenosti, na domu in v domovih starejših, ter jim prinašala materialne dobrine, predvsem pa tolažilne besede na duhovnem in čustvenem področju.

Čestitkam in zahvali se pridružujemo sodelavci Škofijske karitas Koper! •

POČITNIKOVANJE
SODELAVCEV KARITAS

Tatjana Fičur

Na letošnjem oddihu sodelavcev Karitas v Soči se je zbrala kar lepa družba različnih generacij. Družila nas je skupna priprava obedov, jutranje hvalnice, pri katerih so sodelovali tudi najmlajši, pa jutranji in popoldanski kratki sprehodi. Otrokom je bilo zabavno čofotanje po mrzli Soči in metanje žabic.

Posebno doživetje je bil obisk na domu dunajskega duhovnika slovenskega rodu in glasbenika Avgusta Ipavca. V svoji kapeli v Lepeni je za nas daroval sveto mašo. Tudi na Svete Višarje nas je spremljalo lepo vreme in čudovit razgled. V Hotelu Kanin v Bovcu smo se udeležili odprtja razstave Umetniki za Karitas. Za duhovno hrano je poskrbel duhovnik Alojz Suban, župnik v Desklah. Z nami je preživel nekaj dni, pripravljen za pogovor in sveto spoved. Pripravil nam je tudi misli svetega očeta papeža Frančiška in razlagal njihov pomen za današnji čas.

Veliko navdušujoče presenečenje so nam pripravili bovški sodelavci. Povabili so gospo Vojko, veliko poznavalko rastlin s tega področja in izdelovalko sira in skute na eni izmed kmetij. Pred našimi očmi je s svojimi rokami zamešala različne cvetlične in zeliščne skutine namaze, ki smo jih z veseljem degustirali.

Dneve smo zaključevali s sveto mašo in molitvijo večernic. Teh nekaj dni smo v Soči bili res kot ena velika družina, Gospodova družina v služenju bližnjemu na različne načine. Prav vsak je prispeval svoj delež. Seveda gre zahvala sodelavki Pavli Brec, ki je počitnice tudi vodila. •

V SPOMIN

Jožica Ličen

V nedeljo, 4. avgusta, smo se v Stari Gori pri Novi Gorici poslovili od sodelavke Caritas Elze Čehovin

Draga Elza! Kot v vsaki družini so bili tudi v naši karitativni skupnosti trenutki, ko je bilo komu hudo, in takrat smo si drug drugemu stali ob strani, veliko več pa je bilo veselih doživetij ob odprtju obeh materinskih domov, ob ustanavljanju medgeneracijskih skupin in nikoli dokončanih urah tvojega poslušanja in svetovanja ljudem v stiski.

Izpostavili bi tri stvari, ki so se nas močno dotaknile, da smo tudi sami dobili moč in pogum:

- Prvič smo se srečali ob pripravi materinskega doma v Solkanu. Strokovnemu zanju in bogatim izkušnjam si dodala brezpogojno zaupanje v pomoč Svetogorske Matere Marije, kar je dalo tvojemu delu poseben blagoslov in milost vsem nam, ki smo delali s tabo.
- Drugič si pri oblikovanju medgeneracijskih skupin z neverjetno gorečnostjo vnesla v te skupine to, kar lahko prinese le modra žena. V revijo Cerkev v sedanjem svetu si v tem kontekstu zapisala: »V starosti se pojavi močna potreba po molitvi in premišljevanju o prehojeni življenjski poti ter o vrednotah, ki smo jih živeli. Molitev nas opogumi, v Bogu najdemo varnost, upanje, v izkušnji trpljenja pa tudi smisel življenja.«
- In prav to je bilo, žal, dano tudi tebi. Ob srečanju Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov, kjer so te naši najbolj preizkušeni bratje in sestre čakali kot na mano v puščavi, si lani, ko te je že doletela bolezen, vsakega posebej objela in v solzah šepetala: »Sedaj smo enaki, šele sedaj vas razumem.«

Draga Elza, za tvoje nesebično delo v Caritas velik HVALA z besedami pesnika:

***Toliko ljubezni si svetu dala,
da bilo je manj gorja,
zdaj te puščamo, ljuba duša,
da greš tja, kjer se mavrica konča.***

Počivaj v Božjem miru!

Gospa Elza (v sredini zgoraj) prva direktorica – prostovoljka v Materinskem domu Samarijan.

13

UMETNIKI ZA KARITAS 2013

Jožica Ličen

Na Sinjem vrhu nad Ajdovščino se je od 19. do 23. avgusta 2013 dogajala 19. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Caritas. Geslo kolonije in prodajnih razstav 2013/2014 je: »Pridite in pogledjte«. Izkupiček prodanih del bo namenjen obnovi Doma karitas na Cesti.

Geslo kolonije »Pridite in pogledjte« izvira iz naslova Slovenskega pastoralnega načrta, vendar ima v kontekstu kolonije Umetniki za Caritas širši, praktični pomen: pridite in darujte svoj dar, ki je lahko tudi čas, talent, znanje, skratka: pomoč – na drugi strani pa povabilo vsem ljudem, da se jim skozi ustvarjena dela odpira pogled v umetnost, ki človeka plemeniti, in dobrodelnost, ki človeka bogati.

Izbrani udeleženci 19. kolonije so: **Ivana Andrič Todič, Ana Cajnko, Irena Gajser, Willem van Hest, Dušan Klun, Dimitar Malidanov, Ivan Skubin, Janez Štros, Peter Vernik in Martina Žerjal.** Častni gost: **Andrej Jemec.**

Pridružili so se jim še strokovni sodelavci: Jože Bartolj, Lucijan Bratuš, Primož Breclj, Azad in Silva Karim, Mira Ličen Krmpotič in Tone Seifert. Ob dnevu odprtih vrat pa še številni slikarji in kiparji, ki so želeli svoje delo darovati za namen kolonije.

Tako kot vsako leto je bil v sredo zvečer Pogovor o umetnosti in dobrodelnosti, ki ga vodi Jože Bartolj, kulturni urednik na Radiu Ognjišče. V pogovoru smo sodelovali organizatorji, strokovni sodelavci in udeleženci. Izpostavljene so bile predvsem osebne izkušnje v povezavi s kulturo likovne umetnosti in kulturo darovanja.

Tudi Dan odprtih vrat je na četrtek že tradicionalen. Zaključil se je s predstavitvijo nastalih del in kulturnim programom, v katerem so nastopili Mladi z gore, Kitaristi iz Podnanosa in Otroci Novinc. Pri-

sotne so nagovorili upokojeni koprski škof Metod Piriš, ajdovski župan Marjan Poljšak in ravnatelj ŠK Matej Kobal. Udeležence kolonije pa sva predstavili skupaj z likovno kritičarko Anamarijo Stibilj Šajn.

Projekt Umetniki za Karitas je sestavljen iz treh delov:

- **Likovna kolonija**, kjer umetniki darujejo talent in čas za ljudi v stiski. V vseh dosedanjih katalogih (1995–2012) je zapisanih 1191 imen avtorjev iz domače in tuje likovne scene, nastalo je 1805 likovnih del. Izbrani udeleženci kolonije so akademsko izobraženi ali drugače uveljavljeni likovni ustvarjalci iz domovine in tujine; udeleženci dneva odprtih vrat pa so umetniki iz preteklih kolonij ali tisti, ki želijo sodelovati v prihodnjih kolonijah, kakor tudi amater-

14

ski slikarji in kiparji, ki želijo svoj likovni zapis darovati v dobrodelne namene.

- **Potujoče prodajne razstave** so namenjene širjenju umetnosti in dobrodelnosti. Do sedaj je bilo 191 prodajnih razstav v Sloveniji in zamejstvu. Od nastalih del je več kot 1200 del že prodanih, ostala so postavljena na stalnih razstavah ali plemenitijo prostore, za katere so bila namenjena. Tudi letos nastala dela bodo potovala v Trst, Gorico, Ljubljano, Maribor in še kam, kamor nas bodo povabili. Še posebej smo veseli povabila v Bruselj, kjer bomo 30. septembra 2013 odprli razstavo v prostorih Stalnega predstavništva RS pri EU v Bruslju (SPBR). Razstava bo odprta ves oktober. Pri nas bo prvo odprtje razstave na Dvorcu Zemono pri Vipavi 22. novembra.

- Tretji del projekta je **konkretna pomoč ljudem v stiski**: družine in posamezniki, brezdomci, zasvojeni, matere in otroci, ljudje, ki jih je prizadel potres, vojna, bolni, starejši. Letos bo izkupiček namenjen adaptaciji Doma karitas na Cesti. Dom Karitas na

Cesti je v lasti Darsa, hiša je bila pred leti najprej predvidena za rušenje, vendar je bila dana v uporabo Karitas za izvajanje humanitarnih programov. Sedaj se v njej izvajajo programi: Materinski dom, Popoldan na Cesti in Medgeneracijski center. Zaradi dotrajanosti je hiša potrebna popravila, poleg tega pa bi v mansardi uredili še štiri sobe, in tako omogočili materinskemu domu prepotrebno širitev.

Z letošnjo kolonijo in prodajnimi razstavami želimo zbrati sredstva za Dom karitas na Cesti, istočasno pa opozarjati na stiske in težave mater in otrok, kakor tudi socialno ogroženih družin ter posameznikov, s katerimi se sodelavci Karitas pri svojem delu srečujemo. Poleg materialne pomoči je nepogrešljiv tudi nematerialni vidik, saj sodobni človek ne potrebuje le hrane in stanovanja, marveč tudi kulturo, ki skozi prodajne razstave Umetniki za Karitas plemeniti družbo in posameznike. •

POLETNA RAZGLEDNICA IZ BOSNE

Polona Strnad Bensa

Dijaki Škofijske gimnazije Vipava so letos konec julija že štirinajstič zapored pomagali eni od bosanskih družin zaživeti v lastni hiši. Tokrat so »streho nad glavo« omogočili mladi štiričlanski družini Josić iz okolice Banjaluke.

Delovni tabor Bosna 2013 se je odvijal od 16. do 26. julija v majhnem zaselku 13 km od Banjaluke. Štirinajstčlansko ekipo so sestavljali pretežno dijaki ŠGV: **Gašper Naglost, Rok Žorž, Urban Šček, Kristjan Stibilj, Martin Marc, Maja Bizjak, Nives Trošt in Črtomir Demšar**. Imeli pa smo tudi dva zunanja člana: dijaka srednje zdravstvene šole iz Nove Gorice **Ireneja Bizjaka** in učenca sedmega razreda **Tineta Benso** iz čezmejne Gorice. Poleg mlade delovne sile smo za pravilen potek akcije skrbeli še zvesti zidarski mojster **Marjo Vidali**, nepogrešljivi kapucin brat **Gregor Rehar** iz Vipavskega Križa, moja malenkost in seveda odgovorni organizator celotnega projekta gospod **Matej Kobal**, ravnatelj Škofijske karitas Koper.

Letos je ekipa priskočila na pomoč štiričlanski družini **Josić**. Oče **Igor** je domačin, ki je izgubil službo in se je v zadnjem letu s svojo družino štirikrat selil. V času gradnje je služil denar v Švici, da bo lahko kupil okna za novo hišo. Žena **Slađana**, Vojvodinka po rodu, je preprosto utrujena od neprestanega »metanja iz stanovanja«, tako da je na predlog »kuma« **Iva** takoj sprejela pomoč in predlog, da bi si v zaselku, v katerem je sicer nekaj (vendar večinom praznih) hiš, edini prebivalci pa so trije pastirji in čreda ovac, zgradili manjšo hišico. Hčerki, stari

štirinajst in enajst let, sta bili v tem času pri starih starših. V tem zaselku ni vodne napeljave. Ljudje (dva ali trije, ki pridejo tja le občasno) jemljejo vodo iz vodnjakov, ki so jih skopali nekaj metrov stran od hiš. Pitja neprečiščene vode so se »navadili« med vojno. »V začetku nas je malo zvijalo po črevesju, potem pa smo se navadili,« je dejal gospod Herko, ki je tudi priskočil na pomoč sorodniku. Nekoč je opravljal delo trgovskega potnika, vendar je tudi on ostal brez dela. Sedaj živi od tega, kar dobi za plačilo, ko pomaga drugim. Ljudje živijo preprosto od menjave dobrin in uslug.

Približno osemdeset kvadratnih metrov velika dvonadstropna hišica je zrasla skorajda sredi gozdiča, med pašniki. Za notranje stopnišče ni bilo prostora, saj ni bilo dovolj denarja, da bi sezidali večjo hišo. Razkošje predstavlja notranje stranišče s tušem. Kopalnica je seveda ena sama in se nahaja v pritličju. Zgornje nadstropje je namenjeno spalnicam, do katerih se pride samo po zunanem stopnišču. Mraza, snega in dežja se ljudje ne bojijo. Najpomembnejše je, da imajo streho nad glavo in nekaj malega prostora, kjer lahko imajo ogrado za kokoši in košček zemlje okrog hiše za zelenjavni vrt.

Gospa Slađana je srečna opazovala, kako se njeno življenje iz dneva v dan obrača na bolje. Ko je njen soprog odhajal, so na mestu, kjer danes stoji hišica, šumeli hrasti in druga drevesa. Dijaki, mladi prašni vojaki, pa so pomagali, da bo kaj kmalu pod varno streho našla zavetje mlada družina Josić.

Kristjan: Zame je to 3. Tabor, in zato se mi je vse zdelo normalno. Imeli smo se zelo lepo, bili smo dobra skupina, v kateri smo se vsi odlično razumeli, k temu so pripomogli tudi pevski večeri ob kitari. Poleg zidanja in kopanja smo spoznavali tudi njihovo kulturo in način razmišljanja. Poskrbeli smo tudi za dobre odnose med Slovenijo in Bosno, saj smo v Banjaluki odigrali prijateljsko tekmo – rezultat 1 : 1.

15

Br. Gregor: Ko sta kombija premagala dobrih 400 km do Banjaluke in smo se nastanili v nekdanji vili hrvaškega zdravnika, ki jo je podarila Karitas, pojedli, spet povohali utrip banjaluške promenade, nas je naslednji dan že čakalo gradbišče ...

Po končanem delu nas je pot preko Jajca vodila v Sarajevo, v sredo pa prek Mostarja do Primoštena, kjer smo se nekoliko posolili v morju in se nato v petek odpravili domov. Poleg dela, obrokov hrane in druženja je bila vrhunec dneva sveta maša v stolnici. Večere smo še najraje zaključili ob zvokih kitare, tamburinov, bobnov in mnogih grl ob petju, petju ...

Moti se, kdor meni, da je današnja mladina brezčutna. Moti se tudi tisti, ki meni, da mladi dandanes niso pripravljeni poprijeti za (težja) fizična dela. Dijaki ŠGV so potrdili, da jim je fizično delo v veliko zadoščenje ter da jim ni v nemar nesreča drugih. Po desetih dneh smo se poslovili z obljubo, da se drugo leto v enaki zasedbi, morda pa tudi še s kakšnim prostovoljcem več, ponovno vrnemo v Bosno. •

Ijubljana

POLETNI TABOR SLEPIH IN SLABOVIDNIH 2013 NAS JE NAVDUŠIL

Albina Krek

16

Od 14. do 21. julija 2013 je potekal 24. poletni raziskovalni tabor slepih in slabovidnih Slovenije. Bivali smo v župnijskem domu v Bohinjski Bistrici. Skupaj z našimi spremljevalci nas je bilo kar 50. Želeli smo še bolj spoznati ta lepi košček naše domovine pod Triglavom, zato smo že v ponedeljek dopoldne vsi peš krenili v bližnjo vas Nemški Rovt, kjer je konec junija letos nadškof dr. Anton Stres blagoslovil lepo obnovljeno cerkvico sv. Ahaca iz 15. stoletja, ki se ponša tudi z zanimivim reliefom sv. Heme Krške in njenega moža Viljema. Ključar Franc, domačin, nam je opisal potek prenovitvenih del. Popoldne smo prvič zaplavali v Bohinjskem jezeru, naslednje dni pa tovrstno razgibanje še utrjevali.

Od gostov je prva prišla med nas mlada, zelo pogumna Katarina, ki se septembra s kolesom odpravlja na 19 tisoč kilometrov dolgo pot do Madagaskarja in zbira sredstva za porodnišnico na tem otoku, kjer je dve leti že delala v dispanzerju. Zaveda se, da je med novorojenčki in materami veliko smrti, ki bi se jih v modernejši porodnišnici dalo preprečiti.

Zvečer so nas razveselile članice ženskega pevskega zbora Triglavske rožice. Predstavile so se z lepim programom slovenskih ljudskih pesmi, zimzelenimi popevkami, dalmatinskim melosom, afriškimi ritmi in črnsko duhovno glasbo.

V torek dopoldne smo se povzpeli po 553 kamnitih stopnicah do čudovitega slapa Savice. Prisluhnili smo mogočnemu toku vode in živahnemu petju ptičkov. Izvedeli smo, da je leta 1807 slap obiskal tudi avstrijski nadvojvoda Janez. Zelo veseli smo bili večernega gosta paraolimpijca Darka, ki nas je navdušil s svojim optimističnim pogledom na življenje in neverjetno vztrajnostjo pri napornih treningih, ki jih osmišljajo vrhunski rezultati plavanja. Pokazal nam je tudi prilagojen avto, ki ga upravlja le z desno roko, saj leve roke in nog nima.

V sredo dopoldne smo se razdelili po delavnicah. Udeleženci socialno kontaktne delavnice so se najprej srečali z že znano etnologinjo in slavistko Minko, ki jih je spet obogatila s svojimi Bohinjskimi zgodbami in jim spregovorila tudi o svojem prijateljevanju z ugledno astronautko slovensko-indijskih korenin Sunito Williams, katere rod po babici izhaja iz Leš pri Trziču.

Nato so se v Skupnosti Žarek srečali s fanti, ki se zdravijo od različnih zasvojenosti. Povedali so, kako se učijo novega načina življenja, se izobražujejo in ob strokovni podpori pomagajo drug drugemu.

V zgodovinski delavnici so si pod vasjo Studor ogledali kozolce oziroma stoge, v Srednji vasi pa jim je župnik Branko predstavil župnijo in cerkev svetega Martina, ki je obnovljena. Slišali so za zanimivo in slovesno navado, da se ob rojstvu novega župljana v zvoniku zberejo pritrkovalci in s pesmijo zvonov pozdravijo novorojenca.

Prvič je na taboru potekala delavnica pritrkovanja. Vanjo so se vključili predvsem bolj glasbeno nadarjeni udeleženci. Z lažjimi vajami so začeli na štirih različno dolgih vodovodnih ceveh, osvojili ritem in melodijo, v nedeljo pa so iz zvonika župnijske cerkve z lepimi melodijami povabili ljudi k nedeljski maši.

V sredo popoldne nam je plezalec, gorski reševalec in alpinist Mitja omogočil, da smo se tudi slepi in slabovidni preizkusili v pravem plezanju v naravni plezalni steni. Ni bilo enostavno, a izkušnja je bila čudovita.

Zvečer nas je geolog Tomaž, raziskovalec Bohinja v času med prvo svetovno vojno in po njej, popeljal eno stoletje nazaj in živo prikazal tedanje razmere, ko je bilo to območje zaledje Soške fronte. Vse je bilo podrejeno oskrbi avstroogrsko vojske na območju Komne in okoliških gor.

V četrtek smo vstali bolj zgodaj kot običajno in se še posebej priporočili angelom varuhom, saj nas je čakal podvig v gorah. Naš cilj je bil Dom pod Bogatinom na višini 1.513 metrov. Nekateri so težko zmogli to pot, vendar smo s pomočjo naših vrlih spremljevalcev prav

vsi dosegli cilj. Tisti z več kondicije pa so šli še na Komno, Bogatinsko sedlo oz. na vrh Bogatina. Ponosni in srečni smo se naslednji dan vrnili v naš tabor. Zvečer smo preko poezije spoznali domačinko Marijo. V pesmih nam je predstavila svoje življenje in družino, dotik Boga, doživljanje ljubezni in vojne. Odlično jih je interpretirala in so nam segle v dušo.

Soboto dopoldne nam je polepšal kaplan Jure z zelo zanimivo predstavitevijo svojega življenja. Že

kot majhen deček se je najraje igral župnika in postavljaj cerkvice, v času bogoslovja pa nekaj mesecev preživel na Madagaskarju pri misijonarju Tonetu in tudi njemu pomagal graditi cerkev. Jure je s seboj pripeljal še tri mladinke iz svoje župnije, ki so nam lepo zaigrale in zapele, ter letošnjega novomašnika Marka Mohorja, ki nam je podelil novo-mašni blagoslov.

Popoldne smo se z ladjico Zlatorog popeljali po Bohinjskem jezeru in slišali še zanimive Bohinjske legende.

Dneve smo začeli s hvalnicami, s prošnjo za blagoslov in s spodbudno zgodbo. Igrali smo tudi show-down – namizni tenis za slepe, kolesarili s tandemi, telovadili, prepevali in se zavrteli ob zvokih harmonike. Polni iskrenega veselja in hvaležnosti smo zaključili tabor in se v nedeljo pridružili župljanom pri sveti maši. Na oltar smo položili svoje zahvale, naj-

prej ljubemu Bogu, ki nam je tako očitno delil mnoge milosti, nato pa vsem, ki so kakorkoli pomagali, zlasti našim požrtvovalnim spremljevalcem in spremljevalkam za zelo ljubečo vsakdanjo pomoč, naši mami Mileni za dišeče in okusne dobrote kuhinje ter našim zvestim Primožu, Marjetki, Urški ter Škofijski karitas Ljubljana, ki so tabor organizirali. •

»Slovenci polako, oznojit ću se!«

16. DOBRODELNI DELOVNI TABOR ŠKOFIJSKE KLASIČNE GIMNAZIJE

Martin Nahtigal

Kot že vrsto let smo tudi letos poleteli dijaki (in bivši dijaki) odšli na delovni tabor v Bosno in Hercegovino; tokrat že drugič v rudarsko mesto Kakanj. Letošnji že 16. delovni tabor je potekal med 4. in 13. avgustom. Udeležilo se ga je 24 mladih in 5 učiteljev Škofijske klasične gimnazije iz Ljubljane, vodil ga je Tone Česen.

Tabor smo izvedli v sodelovanju s Škofijsko karitas Ljubljana in Slovensko karitas, ki v postnem času zbirata sredstva za pomoč ljudem v jugovzhodni Evropi.

Naše delovne dneve smo preživljali na precej podoben način: po zajtrku ob osmi uri smo delali do kosila, ki je bilo okoli enih, nato smo po kratkem odmoru nadaljevali delo do večerje. V petih delov-

17

nih dneh, ki smo jih prekinili z enodnevno ekskurzijo v Sarajevo, smo pobelili tri hiše domačinov in župnijske prostore ter ometali in delno obnovili velik pastoralni center.

Po nedeljski župnijski maši smo se odpravili v Mostar, kjer smo si ogledali mesto in njegovo najstarejšo džamijo. V popoldanskih urah smo prispeli v Medžugorje, kjer smo prespali na prostem in naslednji dan v zgodnjih urah poromali na bližnji Križevac. Za zaključek uspešnega tabora smo se ustavili še na hrvaški obali, natančneje v Biogradu na Moru.

Celoten tabor in vtis o videni zgodovini, kulturi, pokrajini in vseh njenih prebivalcih povzema naslednja anekdota: Med delom v pastoralnem domu je glas iz bližnje džamije oznanil čas za muslimansko molitev. Dvojica zidarjev, muslimanov, je za nekaj trenutkov prekinila z delom, in ravno tako so ostali zastali z delom iz spoštovanja do dvojice. Nato, komaj kako uro kasneje, je bilo slišati zvonjenje za Angel Gospodov, in delo vseh je ponovno zastalo, da s(m)o lahko zmolili. Tak in podobni zgledi v kombinaciji s spletenimi poznanstvi ter prijateljstvi so bili odlična izkušnja za vse udeležence.

Lahko si le želim, da bi tovrstni tabori potekali še v prihodnje. •

maribor

SPROŠČENO POLETJE V DOMU SV. LENARTA

Polona Šporin

V poletnih dneh, ko se nekateri hladijo v morju ali v hribih, tudi stanovalci Doma sv. Lenarta sproščeno preživljajo tople (bolje rečeno: vroče) poletne dni. Ob jutrih se ob prebiranju svežih novic hladijo v z bujnim cvetjem obdani vrtni utici. Mnogi si med sprehodom spočijejo oči tudi na lepo urejenem zelenjavnem vrtu in visokih gredah, kjer gojimo predvsem zelišča in začimbnice. Ekipa zavzetih stano-

valcev ob pomoči delovne inštruktorice in delovne terapevtke skrbno obdeluje domski zelenjavni vrt. Veselijo se zrelih jagod in paradižnika, vsake bučke in jajčevca, pa tudi solate. Seveda, saj se zelo trudijo, da jim vse to dobro uspeva. Vestne gospodinje, kot so stanovalke bile, znajo pridelek skrbno porabiti. Zato redno pobirajo vsa zelišča in začimbnice in jih sušijo ter redno pobirajo druge pridelke, ki jih nato uporabijo v kuharskih delavnicah. Tako si pripravijo razne solate, ocvrejo bučke in jajčevce ... Uživali pa so tudi ob slastnih domačih mareličnih cmokih.

Stanovalci tudi skrbijo za balkonsko cvetje in urejajo gredice pred glavnim vhodom.

Skrb za urejen vrt spodbuja telesno aktivnost, sprostitvev in uživanje, omogoča razvoj spretnosti in druženje. Posameznikom daje občutek, da so nekaj naredili, daje osebno zadovoljstvo ter vpliva na njihovo duhovno rast. Z gojenjem in negovanjem rastlin so stanovalci povezani z naravo, izrazijo svojo ustvarjalnost in se veselijo uspehov. •

ČETRTO ROMANJE SODELAV- CEV IN PROSTOVOLJCEV MARI- BORSKE KARITAS

Darko Bračun

Že četrto leto smo sodelavci in prostovoljci Karitas mariborske nadškofije romali ob godu sv. Roka. Tokrat nas je pot vodila po Koroški. Župnijske karitas dekanij Stari trg pri Slovenj Gradcu in Dravograd – Mežiška dolina so nas sprejele odprtih rok.

Kar 300 sodelavcev in prostovoljcev Karitas se nas je najprej zbralo pri sv. Roku na Selah pri Slovenj Gradcu. Ob premišljevanju med sv. mašo nam je gospod Jože Kopeinig, ki ga vsi poznamo kot prizadevnega rektorja katoliškega doma v Tinjah na avstrijskem koroškem, spregovoril o sv. Roku, ki je v svojem času blažil rane in trpljenje ljudi, ki jim je stregel s ponižno in prizadevno ljubeznijo, ter o pomenu romanja: »da bi na cilju svojih romarskih poti našli sebe in srečali Boga v svojem srcu«, »da govorimo o Bogu s pričevanjem svojega življenja, s katerim služimo drug drugemu«. Posebej se nas

je dotaknila misel bl. Matere Terezije: **»Ne iščimo Boga nad oblaki, iščimo in spoznajmo Ga v obrazih obupanih in prosečih, v jokajočih in zbeganih. Pojdimo na stranska pota in križišča človeške družbe. Tam bomo srečali Njega, ki nas išče, da prižigamo luč upanja v ugašajočih očeh tistih, ki naj vsaj po nas doživijo Božjo ljubezen.«**

Na Selah je v drugem četrletju prejšnjega stoletja deloval župnik Franc Ksaver Meško. Mnogi ga poznamo kot zgled širokosrčnega človeka in prepričljivega pisatelja, ki je vedno bil prežet z ljubeznijo do vsega lepega, resničnega, dobrega.

Po skupnem kosilu smo se odpravili v Dom sv. Eme v Šentjanžu pri Dravogradu. Tam mariborska Karitas preko zavoda Čebela udejanja poslanstvo pomoči starejšim. To je najmanjši dom za starejše v Sloveniji s koncesijo. 21 stanovalcev tu ustvarja in živi. Romarjem so na široko odprli vrata. Ob skupni mizi so predstavili in ponudili nekatere izdelke, ki jih v mnogih skupnih dejavnostih izdelujejo.

Pot nas je nato vodila v Libeliče. Gre za obmejno vas s sosednjo Avstrijo, ki jo poznamo iz učbenikov zgodovine iz poglavij o plebiscitu. Ogledali smo si cerkev sv. Martina, kostnico, črno kuhinjo, Muzej plebiscita in kmečko zbirko.

Romarji smo pozno popoldan nadaljevali pot proti Prevaljam. Tam smo v župnijski

cerkvi Marije Vnebovzete s slovesnimi večernicami pred izpostavljenim Najsvetejšim zaključili naše romanje. V preprostih odpevih in ljudskih Marijinih pesmih so nas prevzela doživetja celotnega dne.

Romarji se ne moremo dovolj zahvaliti vsem, ki so nam omogočili tako lepa doživetja. Verjamemo, da je največja zahvala naše življenje, naše udejstvovanje pri Karitas. Da bi se res uresničile besede g. Kopeiniga: **»da bi na cilju romarskih poti našli sebe in srečali Boga v svojem srcu ter v moči tega srečanja govorili o Bogu s pričevanjem svojega življenja s katerim služimo drug drugemu«.** •

murska sobota

LETOVANJE DRUŽIN

Monika Novak

Vse lepe stvari prehitro minejo, a dragoceni spomini ostanejo za vedno.

Na letovanju smo živeli kot ena velika družina, ki je teden dni skupaj gradila medsebojne odnose na spoštovanju, potrpežljivosti, vztrajnosti, skromnosti in prijateljski ljubezni. Skupaj smo sedeli za eno mizo, jedli iz ene skleda, pazili na naše otroke ter drug na drugega, pa čeprav smo si bili še pred dnevi tujci. Vezi, ki so se stkale med nami, pa bodo za vedno ostale vtisnjene v naših srcih.

Škofijska karitas Murska Sobota je letos omogočila letovanje devetim družinam iz Pomurja. V ponedeljek, 22. julija, nas je vlak odpeljal iz domačega Prekmurja in Prlekije proti vroči slovenski obali. Nastanitev v Sončni hiši v Portorožu in pogled na prečudovito morje sta vsakemu izmed nas narisala nasmeš na obraz ter v srcu prebudila občutek topline.

V mislih se sprašujem, kaj človek pričakuje, ko se odpravlja na pot v neznano. Navsezadnje nobeden izmed članov naše velike družine, ki je štela kar 46 oseb, ni vedel, kaj ga čaka naslednjih šest dni. Pa vendar. Začrtane smo imeli skupne cilje, vedeli smo, da bo naše življenje temeljilo na družinskih vrednotah, da bo treba veliko medsebojnega prilagajanja in potrpežljivosti, saj smo vendarle ljudje, ki prihajamo iz različnih družin, imamo različne karakterje in različne želje ter pričakovanja.

Družinski odnos smo gradili skozi igro, preko katere smo utrjevali življenjske vrednote, odnose smo poglobljali v skupnem druženju, s pogovori, delili smo svoja mnenja, si zaupali občutke, si pomagali ter sprejemali posameznika v njegovi drugačnosti, pa vendar delovali kot celota.

Animatorji smo usmerjali naših 25 »sončkov«, ki smo jih preko igre, delavnic plesa, petja in kreativnega ustvarjanja spodbujali pri spoznavanju in utrjevanju družinskih ter življenjskih vrednot. Otroci so z zanimanjem prisluhnili prejetim navodilom, jih upoštevali in z veseljem sodelovali pri vseh dejavnostih. Rezultat skupinskega dela je obrodil sadove, ki so jih videli in občutili tako otroci kot tudi njihovi starši.

Medtem ko so otroci uživali v raznolikih dejavnostih, je bilo staršem omogočeno srečevanje na delavnicah za odrasle, kjer so na glas razmišljali o različnih življenjskih problemih, smislu življenja, partnerskem odnosu v družini, vzgoji otrok, bolečih izkušnjah v življenju itn. Vsaka izpoved posameznika

v skupini zagotovo ni bila enostavno dejanje, vendar pa je njemu in vsem ostalim prinesla bogato izkušnjo, tolažbo in zavedanje, da na svetu nismo sami. Starši so z veseljem sodelovali, si izmenjali bogate življenjske izkušnje in v svoje življenje ponesli kak koristen nasvet, ki ga bodo morda lahko nekoč uporabili.

Od ranega jutra pa do poznega večera je bila naša četica ves čas dejavna. Aktivnosti, ki so nas povezovala, so bile pravzaprav tiste, ki so med nami spletle močne vezi. Lahko rečemo, da je igra tista, ki združuje, ki povezuje in preko katere lahko posameznika zelo dobro spoznaš, saj ravno skozi igro človek nevede razkriva svoje lastnosti (sodelovanje, kreativnost, domišljijo, potrpežljivost, tekmovalnost...). Otroci, starši in animatorji smo se vsakodnevno družili. Veliko časa smo preživeli na plaži. Mladi so radi sodelovali v vodnih igrah, kjer je vedno sodelovalo najmanj 14 otrok, za starše smo priredili v vodi igre z žogo, na sporedu pa ni manjkalo niti kartanje. Tudi v »prostem času« nam iger ni primanjkovalo, saj smo vsako minuto izkoristili za to, da smo razmigali možgančke v igrah za spomin, štiri v vrsto, se preizkusili v potapljanju ladjic, najmlajši pa so svojo kreativnost radi izražali z barvami na papirju. Slovensko Primorje nam ponuja mnogo naravnih in družbenih znamenitosti. Nekatero izmed njih smo si ogledali tudi mi (Piran, tunel Valeta, Strunjanske soline, cerkev Rožnovenske Matere Božje v Portorožu). Verjetno pa se je vsem najbolj vtisnila v spomin večerna panoramska vožnja z ladjico, ki je v nas prebudila romantično vzdušje, ko smo z morja opazovali slovensko obalo v soju barvnih luči.

Brez duhovne hrane bi bilo naše letovanje in prav tako življenje prazno, zato je naš vsakdan spremljala vsaj kratka molitev pred in po jedi. Pregovor »Kdor poje, dvakrat moli« smo sprejeli za svojega in vsak dan zapeli kakšno duhovno pesmico, ki jo je naš otroški zborček, ki smo ga poimenovali »Mali sončki«, vedno z veseljem zapel. V četrtek je med nas prišel tudi duhovnik g. Ivan Šumljak, ki nas je obogatil z duhovno mislijo pri svetih mašah, ki so jih z angelskim petjem obogatili naši »Mali sončki«.

Sonce je močno sijalo vseh šest dni, ki smo jih preživeli v prečudovitem Portorožu, pa vendar brez naših »sončkov« ta teden ne bi bil tako žareč in sijoč, kot je bil. Nazadnje pa bi vsak izmed nas lahko rekel HVALA! Hvala vsakemu posebej, da me je sprejel takšnega, kakršen sem, z vsemi dobrimi in slabimi lastnostmi, da sem lahko postal del te čudovite družine, v kateri sem se zares občutil sprejetega ter ljubljenega. •

Da je letovanje res prekrasno in enkratno doživetje, pa nam je v pesmi razkrila udeleženka letovanja Cecilija Rojht.

Sonce vzšlo je čez obzorje
in mi okusili smo morje,
radost zčila se je z nami,
vsi dnevi svetli so postali.

Po oddihu vsi smo hrepeneli,
s spoznanjem vere se odeli:
pomoč dobrih vseh ljudi
ranjenih na poti ne pusti.

Doživetja tu so tista prava,
vse trpljenje je daljava,
tu vsi roko si podamo,
kot zmoremo in znamo.

Za konec še enkrat iskrena zahvala naj velja: Slovenski karitas, ki nam to letovanje je omogočila, vsem, ki so ves program in dejavnosti pripravili, vse organizirali in prekrasno udeležili, še posebej našemu generalnemu tajniku g. Jožefu Kocipru, ki svoje poslanstvo odlično opravljati zna, letošnjima najboljšima animatorjema Moniki in Miranu, ki v duetu naše najmlajše sta zabavala, prekrasnima in nenadomestljivima kuharicama ter gospodu duhovniku Ivanu Šumljaku. Vsi trenutki doživeti z velikim HVALA so prežeti!

MREŽA ZA SOCIALNO VKLJUČENOST

- Vključen.si v sodelovanju z Zavodom Nefiks predstavlja dejavnost zavoda in njihovega delovanja za socialno vključevanje mladih in zmanjševanje brezposelnosti med mladimi preko krepitev njihovih zaposlitvenih možnosti.

Živa Štiglic

Namen zavoda je mladim in mladinskim organizacijam pomagati pri beleženju, predstavljanju in promoviranju neformalno pridobljenih znanj in kompetenc. Za dosego svojega namena in ciljev zavod izvaja različne promocijske dejavnosti neformalno pridobljenega znanja in organizira različne izobraževalne dogodke, kot so tečaji, seminarji ali delavnice, z namenom dviga kompetenc in spodbujanja podjetništva pri mladih. Zavod je ustanovilo društvo Mladinski ceh.

Eden zadnjih odmevnih projektov Zavoda je projekt Kolegice, s katerim želi Zavod opolnomočiti dekleta za večjo socialno vključenost in prepoznavnejšo vlogo v družbi. 15 iskalkam prve zaposlitve in študentkam so omogočili enoletno sodelovanje v projektu ter jim zagotovili mentorstvo jim je omogočilo enkratno priložnost »vpogleda« v določen poklic, širitev ustrezne socialne mreže in možnosti pridobivanja konkretnega in ustreznega znanja za zaposlitev na zelenem področju. Projekt "Služba me ne išče" pa želi s pomočjo zaposlitvenih klubov medgeneracijsko povezati mlajšo in izkušenejšo starejšo generacijo, ki lahko s svojimi izkušnjami, znanjem in socialnim kapitalom pomaga mladim pri iskanju zaposlitve. Zavod Nefiks je za projekt »Služba me ne išče« prejel vsa zbrana sredstva 11. Žura z razlogom v višini 26.685,95 evrov. Projekt je bil izmed 79 prijavljenih projektov razpisa Mladi za mlade izbran med finalist, po glasovanju mladih pa je prejel največ glasov. Zaposlitveni klubi delujejo v Ljubljani, Mariboru, Kopru, Novi Gorici in Zagorju, v vsakem pa je do deset udeležencev različnih izobraževalnih oz. študijskih smeri in dva mentorja z izkušnjami na področju kadrovanja, ki mlade iskalce prve zaposlitve motivirata, jih spodbujata, vključujeta v svojo socialno mrežo in povezujeta s potencialnimi delodajalci.

Zavod Nefiks vse mlade vabi, da se vključijo v eno izmed njegovih številnih projektov in aktivnosti ter povečajo svojo socialno vključenost in možnost zaposlitve.

SLOVO OD PREDSEDNIKA KOT ZAVEZA

Imre Jerebic

Kot strela z jasnega, nas je v sredo, 30. 7. 2013, doletela novica, da se nadškof dr. Marjan Turnšek poslavlja kot nadškof in metropolit mariborske nadškofije in da predaje iz svojih rok tudi funkcijo predsednika Slovenske karitas.

22

Resnično sem bil zmeden, žalosten in pri srcu mi je bilo zelo težko. Porajala so se mi številna vprašanja: kako je bilo z najinim sodelovanjem, sem upravičil zaupanje, kako bo s Karitas v prihodnje? ...

Tisto popoldne me je ob 16.30 poklical nadškof Marjan in me presenetil z vedro in jasno besedo, ko sem mu s cmokom v grlu povedal svojo bolečino. Tako enostavno in enoumno mi je odgovoril: »Nadškofije ne vodi ne Marjan in ne Tone, ampak Jezus Kristus, in bo živela naprej brez njiju!« Pa še to je dodal: »V duhu pokorščine sem sprejel vlogo in nalogo nadškofa, v duhu pokorščine papežu jo predajam!« Ob tako globokih in jasnih besedah človek neha »jamrati«.

Ko smo se po nekaj dneh ožji sodelavci škofijskih in Slovenske karitas zbrali pri nadškofu Marjanu, smo vsi občutili neko notranjo bol, kajti poslavljali smo se od predsednika Karitas, ki je osvojil naša srca in bil blizu tako prostovoljcem kakor zaposlenim. Ni delal razlik med nami. Bil je najprej duhovnik odprtega in vedrega srca, jasne besede, iskren in odločen, potrpežljiv in poslušajoč ... in to je pritegnilo vsakogar, hote ali nehote.

V besedah slovesa sem nanizal nekaj misli glede vloge predsednika slovenske Karitas nadškofa dr. Turnška, ki nas bo obvezovala tudi v prihodnje.

Najprej sem poudaril, da je malo ljudi v Cerkvi ali v družbi, ki bi tako hitro in celovito odigrali svojo vlogo in nalogo. Kljub velikim obveznostim kot škof novoustanovljene murskosoboške škofije in pozneje kot nadškof v Mariboru je dr. Marjan Turnšek kmalu dobil od sodelavcev Karitas naziv naš predsednik. Ob raznih srečanjih, romanjih, sestankih, raznih člankih in govorih na radiu ali televiziji smo začutili in doživljali, da je nadškof dr. Turnšek naš predsednik s srcem in dušo. **Za Karitas v Sloveniji je bila velika milost in priložnost, da smo lahko skupaj več kot pet let gradili živo Karitas.**

Kaj nas zavezuje v prihodnje s strani bivšega predsednika?

- **Graditi na veri:** rožni venec vedno v roki, odprto Sveto pismo na mizi za srečanja, pripravljena molitev za delovna srečanja, dobro pripravljene pridige, oddaje na radiu ali televiziji, teološko in duhovno dodelani članki po raznih revijah in časopisih ... Vse to kaže na vir, na katerem je gradil in gradi svojo duhovniško identiteto. To smo opazili in občudovali in se iz tega hranili sodelavci Karitas. **Nadškof dr. Marjan, hvala Ti za živo vero, ki nas gor drži ne glede na letne čase.**
- **Negovanje poslanstva Karitas:** po milosti smo dobili mladega predsednika, ko so bile ustanovljene 3 nove škofije in tudi tri mlade škofijske Karitas. Število župnijskih Karitas se je v zadnjih petih letih povečalo skoraj za 100 in vse to je zahtevalo svež veter. Kako dobrodošel je bil predsednik, ki je znal zadihati samo s poslanstvom Karitas, ko je bilo to potrebno. Večkrat je bilo iz ust dr. Marjana poudarjeno, da je edino Karitas tisto področje v Cerkvi, ki uživa ugled in ki mu verni in neverni zaupajo. **Služenje ubogim, drugačnim, obrobim ... se je zrcalilo tudi takrat, ko so bile potrebne velike žrtve, ko je bilo treba spreminjati miselne vzorce ali stopiti na drugačno pot.**
- **Ustvarjanje zaupanja:** kaj radi se pohvalimo, da ljudje radi zaupamo Karitas, in to v času, ko je to na trhljih tleh. Ob mojem nastopu službe generalnega tajnika pred petimi leti sem začutil, da mi predsednik zaupa in da bova dobro sodelovala. Natančno poročanje glede prioritet, financ, odprtih vprašanj ... je bila zame izredna priložnost, da mi je bil poslan predsednik, ki mi zaupa, a istočasno pričakuje jasen in pošten odgovor. **Večkrat sem doživel, da se zaupanje ne dela pod mizo, tega na Karitas ne poznamo, in za to sem zelo hvaležen.** •

VERJAMEM VATE (1.del)

Alojzij Štefan

Geslo letošnjega tedna Karitas želi poudariti, da je zaupanje (vera) v človeka, ki se znajde v stiski in je potreben naše pomoči, ključnega pomena za to, da je naša pomoč človeku smiselna, učinkovita (razvojna) in celostna. Kaj pomeni verjeti?

Verjeti pomeni biti prepričan, da je nekaj bilo, se je zgodilo, da je nekaj res, resnično, da drži, in imeti dokaj trdno prepričanje, da se nekaj bo zgodilo, izpolnilo, doseglo.

Trditev **VERJAMEM VATE** ima veliko razsežnosti in pomenov.

Verjamem lahko pomeni: zaupam, dajem priložnost, oprostim, se počutim varnega, investiram, tvegam, dajem, se popolnoma podarim, predam ipd.

VERJAMEM VATE, pravi moč ženi, ko ji obljubi zvestobo in ljubezen. Kako bi sicer mogel storiti kaj tako vratolomnega? Verjamem vate, ko pridejo zahtevni časi, ko grem na dolgo službeno pot ali »sindikalno zabavo«, ko delam projekt dan in noč ob čednih sodelavcih in sodelavkah, ko sem na tleh z nizko samopodobo, moj parter pa cveti v novi puberteti ... Verjamem vate, ko ostaneš (ostanem) brez službe, ko ga polomim (polomiš), ko se mi izneveriš. Verjamem vate, da se lahko poboljšaš, da me še vedno imaš rad in lahko obudiš ljubezen. Verjamem vate, da se lahko zbudiš iz malodušja, da se lahko ozdraviš odvisnosti, začneš govoriti resnico, da si dober človek. Ali kot sodelovalec Karitas gledam tako na ljudi v družinski in zakonski stiski, ki se obrnejo k nam na pomoč, vedno znova, in jim po kriterijih ne pripada pomoč, ne znajo in si ne zmorejo sami pomagati? Verjamem vate pomeni dati človeku vedno znova možnost izhoda. Tako dela Bog!

VERJAMEM VATE, pravita mati in oče, ki iz ljubezni sprejmeta novo življenje, prerežeta popkovino življenjske odvisnosti in jo/ga kot puščico s tetive na loku usmerita v cilj polnega in srečnega življenja. S tem ko verjameta vanj(o), mu/ji dasta možnost uresničevanja, ustvarjalne rasti, odhoda v svet. Seveda to ne pomeni pustiti, se rešiti odgovornosti in jo preložiti na šolo, Cerkev, družbo ali ulico. Verjeti vanj(o) pomeni tudi postavljati meje in spremljati, svetovati. In tu bi lahko dalje razpredali celotno vzgojno teorijo in prakso ter iz nje izhajajoče moči in stiske. Verjetno pa je najboljši in tudi najbolj pošten odgovor na stiske otrok ravno v besedi **VERJAMEM VATE**, da boš zmogel, da se razvijaš, da rasteš, da nosiš v sebi dostojanstvo od spočetja naprej, da vlaganje v tvojo nego, varstvo, zdravje, vzgojo in izobraževanje pomeni investicijo, in ne strošek.

VERJAMEM VATE, pravi učitelj, vzgojitelj, ki podaja znanje, spodbuja ustvarjalnost ter vsestranski razvoj otroka in mladostnika, ki mu zaupa naloge, tutorstvo, ki z njim odkriva, ki prizna tudi, da česa ne ve, da se od učencev uči. Verjame vanj tudi, ko mu da priložnost za popravo ocene letnika, ko mu izreče vzgojni ukrep ...

VERJAMEM VATE, pravi terapevt, ki spremlja odvisnika v komuni, sodnik, ki pošlje nekoga v zapor, inštruktor, ki sedi poleg pripravnika, trener, ki nalaga nove in nove vaje svojemu športnemu varovancu, in če smo pošteni, tudi tisti, ki stavi na nekoga, na ekipo, ki naj bi zmagal(a) na tekmovanju ...

VERJAMEM VATE, pravi delavec delodajalcu s tem, da mu ponudi svoje znanje, moči in izkušnje ter računa na to, da bo s tem dodal vrednost njegovemu podjetju, sam pa si zagotovil ustvarjalno okolje, dostojno plačilo in socialno varnost.

Foto: Petra Grzetič

VERJAME VATE, potrdi delodajalec s pogodbo o zaposlitvi, s katero prizna delavcu njegove kvalitete, mu da priložnost, da se izkaže, možnost za učenje in pridobivanje izkušenj, znanj (in s tem kompetenc), mu pove, da ga potrebuje ...

VERJAMEM VATE, pričuje duhovnik s tem, da, brez da bi bil »kontrolor in vratar« (papež Frančišek), podeli zakrament, da odvezo, podeli službo, zaupa odgovornost za vodenje ...

VERJAMEM VATE, dokazuje sodelavka Karitas, ko da paket hrane nekemu, ki ni prinesel vseh dokumentov, ki je že 5 let na spisku, ki se veseli svojega župnika, ki naloži poln kombi hrane in jo sam razdeli tistim, za katere misli, da so potrebni. **VERJAMEM VATE** potrdi s primerno pomočjo nekemu, ki je že mnoga leta na našem spisku in se ne more izmotati iz težav ... Moto Verjamem vate pa bom kot sodelavec Karitas ali kot nekdo, ki mi je mar za človeka, najbolje udeležil s tem, da bom vsakega reveža objel in vzljubil

Foto: Petra Grzetič

do te mere, da mu bom stal ob strani, mu »pomagal do pravice«.

VERJAME VATE, pravi naša Jana, ko piše in bedi nad izvajanjem projektov v Afriki, kjer verjame v misijonarje, da bodo prosojno in natančno vodili projekte, v domačine, da bodo s svojim delom gradili svojo prihodnost ter si povrnili pozitivno samopodobo, občutek da so vredni, sposobni, močni ... S tem dajejo najlepšo popotnico svojim otrokom, ki ponovno **VERJAMEJO VANJE**, saj čutijo in doživijo, da so starši sposobni poskrbeti za njihovo prihodnost.

VERJAMEM VATE, pravi škof, ko prestavlja duhovnika na drugo župnijo, ko mu da sobotno leto za zdravljenje, ko mu stoji ob strani, ko ga ljudje obrekujejo, obsojajo, ko moli zanj takrat, ko prestaja kazen, in ga ne odpiše ...

Karitas ti pomaga, ker zaupa, ker verjame vate. Tako kot vate verjame On, ki je Caritas. •

AKCIJA POKLONI ZVEZEK V SODELOVANJU S HUMANITARNO USTANOVO H.O.P.E.

Mojca Urh in Klemen Mihelič

1. Glede na veliko pomoč v Afriki in sredstva, ki jih zbirate predvsem za pomoč prebivalcem Darfurja, ste se letos odločili zbirati sredstva za pomoč otrokom v Sloveniji. Kaj je bil povod za to odločitev za sodelovanje v akciji Pokloni zvezek s Slovensko karitas?

Razmere v Sudanu, še posebej pa v Darfurju, Nubskih gorah in Modrem Nilu so tako razsežne in grozljive, da so naša prizadevanja pretežno usmerjena v sodelovanje s Tomom Križnarjem, ki se z vsem srcem in predanostjo trudi zaščititi domo-

rodna ljudstva pred dnevnimi posilstvi, grozodejstvi, bombardiranjem in iztrebljanjem. V ta namen smo ustanovili neprofitno Humanitarno ustanovo H.O.P.E., ki na povsem transparenten način omogoča vsem občutljivim, da se nam pridružijo pri pomoči najbolj ogroženim. Skupaj s Tomom Križnarjem smo v zadnjih letih opremili domačine s preko tisoč kamerami, računalniki, satelitskimi modemi in drugo opremo, da lahko zdaj sami dokumentirajo »tahi genocid« ter v upanju na odziv mednarodne javnosti pošiljajo v svet klic na pomoč in dokaze o grozodejstvih. Še letos bomo na ogrožena področja dostavili tudi vrtalno napravo za vodo, da bodo ljudje lahko našli podzemne vodne vire. Tej akciji se je z nakupom dodatnega tovornjaka pridružila tudi Slovenska karitas.

Čeprav je nemogoče primerjati grozo ljudi v Sudanu s stisko ljudi v Sloveniji, pa se zavedamo, da tudi otroci v Sloveniji potrebujejo pomoč. Zato s prijatelji že vrsto let izvajamo razne akcije, s katerimi pomagamo socialno ogroženim otrokom v Sloveniji. Ena takšnih akcij je tudi ta s šolskimi zvezki. S pomočjo prispevkov naših donatorjev smo natisnili 15.000 šolskih zvezkov in se pridružili akciji Pokloni zvezek.

2. Veseli smo vašega sodelovanja z nami in pomoči otrokom iz šibkejših družin v Sloveniji. Skupaj zmoremo več. V čem vi vidite smisel skupnega sodelovanja?

V naši ustanovi nimamo zaposlenih. Vsi delamo popolnoma dobrodelno in sami z lastnimi sredstvi krijemo vse stroške delovanja ustanove. Ustanovitelji smo se zavezali, da bomo vse donacije v celoti namenili nakupu pomoči, zato je smiselno, da se v izogib nepotrebnim logističnim in drugim stroškom pridružimo tistim, ki imajo to na določenih področjih že urejeno in delajo dobro. Menim, da je akcija Pokloni zvezek ena tistih, ki si zasluži podporo vseh nas. Verjamem, da skupaj zmoremo več, in vesel sem, da je s pomočjo donatorjev, ki so za ta namen nakazali sredstva na ustanovo H.O.P.E., še nekaj tisoč otrok prejelo šolske zvezke. Naš namen je bil pomagati čim več socialno ogroženim otrokom in le skupaj smo ga lahko dosegli.

Da skupaj zmoremo več, se je pokazalo tudi pri naši akciji Vrtalna naprava za Darfur.

Gospod Stane Kerin iz Misijonskega središča in nekdanji nadškof Anton Stres sta se odzva-

la klicu na pomoč iz Darfurja. Skupaj s Tomom Križnarjem, humanitarnim koordinatorjem iz Darfurja Suleimanom Djamousom in v prvi vrsti z mnogimi dobrimi ljudmi iz Slovenije bo lokalno prebivalstvo imelo dostop do pitne vode.

3. Po pogovoru z vami je prav solidarnost ena izmed tistih vrednot, ki jo živite in se z njo vsak dan srečujete. Kako spodbujate solidarnost? Kako jo vidite v sedanji krizi?

Osnovna človeška dolžnost nas vseh je ali pa bi vsaj morala biti, da pomagamo soljudem. Skozi humanitarno delo se srečujem z različnimi odzivi ljudi. Nekateri nas obsojajo, ker pomagamo ljudem v Sudanu, ko pa imamo vendar v Sloveniji dovolj revščine. Spet drugi pa čutijo grozno stisko domorodnih ljudstev v Darfurju, Nubskih gorah in Modrem Nilu in se zavedajo, da gre tam za genocid in golo preživetje. Zavedajo se, da tam morijo ter posiljujejo otroke in ženske.

Ljudje, ki se znajdejo v stiski, ne glede na barvo kože, versko prepričanje ali del sveta, v katerem živijo, potrebujejo pomoč. Mi se zato trudimo, da po svojih močeh pomagamo najbolj ogroženim, k pomoči povabimo vse enako misleče in se pridružimo tistim, ki to že počnejo. Potrebna so dejanja, ne besede, zato naj se vsak odloči po svoji vesti. Povsod okoli nas so ljudje, ki potrebujejo pomoč. In povsod okoli nas so ljudje, ki že pomagajo.

4. Akcija Pokloni zvezek je skoraj že za nami. Zvezki so razdeljeni. Kakšen je vaš občutek ob zaključku tako velike akcije?

Vesel sem, da smo lahko tudi mi pripomogli k uspehu akcije, ter se iskreno zahvaljujem vsem otrokom, ki so vrstnikom podarili zvezke, donatorjem H.O.P.E., ter Slovenski karitas in vsem sodelujočim. Vi ste omogočili, da so mnogi otroci dobili vsaj majhno pomoč.

Moje misli pa so že usmerjene v prihodnjo akcijo, zato pozivam tiste, ki to lahko, da se nam pridružijo s skromnim prispevkom. Ni treba veliko, le kolikor lahko. Na naših straneh www.hope.si so objavljene vse potrebne informacije o posameznih akcijah. Mi pa se zavezemo, da bomo kot vedno doslej prav vsa zbrana sredstva namenili za pomoč ogroženim in to pomoč dostavili v prave roke.

5. Misel, ki jo želite deliti z našimi bralci Žarka dobrote?

Pred leti sem se v Darfurju z grozo v očeh zamislil, kako bi bilo, če bi tam trpeli moji otroci, moja družina ... Posledica videnega je Humanitarna ustanova H.O.P.E.

Kaj pa bi vi storili, če bi to bil vaš otrok, vaša družina ...? •

KRŠČANSKO ŽIVLJENJE V SKUPNOSTI SREČANJE

Sodelavci Zavoda Pelikan – Karitas

Skupnost srečanje je za odvisnike možnost, da se srečajo z drugimi ljudmi, z novim načinom življenja, novimi spoznanji in drugačnimi pogledi na svet. Učijo se odgovornega življenja in ob tem odkrivajo tudi duhovno plat bivanja, ki je bila v njihovem odvisniškem življenju zapostavljena, zanemarjena ali celo odsotna. Z zgleodom krščanskega življenja naša dekleta in fante v Skupnosti Srečanje k odkrivanju Božjega vodijo naši duhovni asistenti. V ženski komuni na Razborju je Majo Filipič zaznamovalo vse zgoraj naštetu. V preteklosti ni imela poguma, možnosti in tudi ne ljudi, ki bi jo spodbujali ter vzgajali v duhu vere, je pa to začutila v komuni ter je lani zaprosila, da bi prejela zakrament svetega obhajila. Letos pa se je odločila narediti še en zelo pomemben korak v svojem življenju: prejeti sv. birmo. Pripravo je vodil g. župnik Marjan Lampre, ki ji je v nedeljo, 22. julija, v farni cerkvi sv. Janeza Krstnika na Razborju zakrament tudi podelil. Župljani, Skupnost Srečanje in sodelavci Zavoda Pelikan Karitas se veselimo z njo in ji čestitamo.

Tri tedne kasneje, na praznik Marijinega vnebovzetja, pa je zakrament sv. krsta prejel Boštjan, član Skupnosti Srečanje iz Čadrga. Nanj se je najdlje pripravil prav v Vremskem Britofu. Ob prisotnosti fantov iz centrov Nova Gorica, Vreme in Čadrg ter seveda njegovih domačih ga je krstil domači župnik Tomaž Kodrič. Oba z botrom Branetom sta bila presrečna in vsa Skupnost se veseli z njim.

Obema želimo, da bi jima Kristus vedno bil dober prijatelj in sopotnik na poti v srečno življenje. •

KARITATIVNO DELO – NOV ENOLETNI ŠTUDIJSKI PROGRAM IZPOPOLNJEVANJA

Vinko Potočnik

Teološka fakulteta je skupaj s Slovensko karitas pripravila nov enoletni študijski program, ki želi prispevati k bolj zavzetemu in kakovostnemu karitativnemu delu in poslanstvu. Izhaja iz dejstva, da je karitativno delovanje konstitutivni del krščanstva in tudi njegovih izobraževalnih ustanov; 2000 let krščanstva zato pomeni bogato zgodovino karitativnosti (diakonije, prostovoljstva, solidarnosti), iz katere se je izoblikovala tudi sodobna sociala. Skrb za izobraževanje in praktično usposabljanje karitativnih delavcev in delavk tako na cerkvenem pastoralnem kot na širšem socialnem področju ostaja tudi v sodobnem času stalen izziv in naloga (še toliko bolj zaradi družbenopolitičnih okoliščin v prejšnjem stoletju, ki so organizirano karitativno delo onemogočale).

Idejni okvir študijskega programa

V študijskem programu se v bistvu srečujeta dve temeljni resničnosti: na eni strani sodobni človek, ki ima razne socialne ali druge probleme in je v stiski (telesni, materialni, duševni, socialni, razvojni, duhovni); na drugi strani pa karitativni delavec (verniki, prostovoljci, karitativni delavec), ki mu želi biti v pomoč in oporo na čim bolj učinkovit in ustrezen način.

Zato ima pričujoči program nenehno pred očmi »ciljno populacijo« (prosilce in uporabnike karitativne – socialne pomoči), njihove potrebe in stiske ter skrb za njihovo človeško dostojanstvo. Na potrebe teh ljudi v stiski se odziva celotna sociala, na njej lasten način pa jim skuša biti v pomoč in oporo tudi karitas oziroma njeni (so)delavci in prostovoljci.

Zato bodo študenti in študentke spoznavali oblike in vzroke socialnih problemov in stisk ljudi v našem prostoru in času, nato pa o tem, kako se na to problematiko odzivata sociala in karitas (seznanili se bodo z osnovami tako karitativnega kot socialnega dela), predvsem pa si pridobili potrebnih veščin, ki so lastne obema področjema – karitativnemu in socialnemu delu.

Logiko celotnega programa je zato mogoče opazovati s shemo, ki kaže, da socialno problematiko sodobnega človeka proučujeta in rešujeta dva stebra (na eni strani in karitativno in na drugi socialno delo), oba stebra pa razvijata različna »orodja« oziroma veščine karitativnega dela.

Predmetnik in obseg študija

Program vključuje 6 obveznih predmetov in 4 izbirne (ki jih je možno izbrati izmed dvanajstih).

Obvezni predmeti so: Raziskovanje socialnih problemov in stisk; Biblična antropologija in biblična praksa v karitativnem delu; Družbeni nauk: etično moralne dileme v karitativnem delu; Osnove socialnega in karitativnega dela; Struktura karitativnega in socialnega dela v družbi in Cerкви ter Svetovanje in komuniciranje v karitativnem delu.

Izbirni predmeti pa nekateri obravnavajo tematiko župnijske karitas, drugi bolniško pastoralo, nekateri (so)delovanje na ravni Slovenske oz. škofijske karitas.

Ker je študijski program usmerjen predvsem v praktično izpopolnjevanje, predvideva precej seminarskega dela in praktičnih vaj. Omogočil bo pridobivanje osebnih izkušenj, učenje prek izkušenj in refleksije ter izkustvo pomoči drugim oziroma solidarnosti.

Komu je študij namenjen?

Študij je namenjen vsem, ki želijo (so)delovati (ali že delujejo) na različnih področjih karitativnega udejstvovanja. Voditeljem župnijske karitas in drugih karitativnih ustanov. Sedanjim in bodočim uslužbencem in uslužbenkam Slovenske karitas in škofijskih ter drugih področnih karitas.

Namenjen je tudi voditeljem župnij (župnikom) za uravnoteženo integracijo karitativnega delovanja (diakonije) v sistemu delovanja župnije; duhovnikom, redovnikom, pastoralnim delavcem za delovanje v bolniški pastoralni.

Katehetom in katehistinjam pa bo študij v pomoč in spodbudo pri vzgoji mladih in pri vseživljenjskem izobraževanju za vrednote solidarnosti, pravičnosti in dobroteljnosti.

Dobrodošel bo strokovnim delavcem in sodelavcem na področju socialnega varstva, ki želijo nadgraditi svoje znanje s karitativno duhovno dimenzijo.

Diplomanti teologije se bodo lahko usposobili za strokovni izpit iz socialnega dela.

Študij je seveda odprt diplomantom katere koli smeri, ki želijo bolje spoznati naravo in delovanje karitas ter pri sebi utrditi solidarnostno in karitativno (oz. prostovoljsko) držo in/ali si pridobiti katero od večščin karitativno socialnega dela (npr. delo s starejšimi, paliativno spremljanje umirajočih in žalujočih itn).

Pričakovani sadovi študija

Študij želi posredovati znanja in veščine s področja karitativnega in socialnega dela pa tudi omogočiti študentom in študentkam osebno rast. Skratka, želi pridobiti naslednje kompetence:

a) **Karitativne in socialne kompetence:** npr. senzibilnost za vprašanja s področja socialnih, družbenih, religioznih in kulturnih dejavnosti; razumevanje socialnih in bivanjskih vprašanj in oblikovanje ustreznih strokovnih odgovorov/odzivov; senzibilnost za socialne odnose in za upoštevanje šibkejših posameznikov ali posameznic; poznavanje in oblikovanje odnosov (skupnosti), ki omogočajo premagovanje oblik socialne izključenosti; sposobnost razreševanja konfliktov in konfliktnih situacij.

b) **Religiozne kompetence:** poznavanje in upoštevanje bibličnih in teoloških osnov karitativnega dela; - poznavanje krščanskega socialnega nauka oziroma socialne etike; - povezovanje in oplajanje karitativnega in socialnega delovanja z duhovnostjo, liturgijo in oznanjevanjem; - prepoznavanje in sprejemanje lastne religiozne biografije in njenega pomena za karitativno socialno delo.

c) **Svetovalne kompetence:** sposobnost aktivnega in empatičnega poslušanja; poznavanje osnov svetovalnega komuniciranja; znati nuditi posamezniku potreben suport pri iskanju rešitve iz njegovih socialnih težav in stisk; komunikativnost in zmožnost usklajevanja različnih interesov.

d) **Osebnostne kompetence:** prepoznavanje lastne življenjske zgodbe kot izhodišče za karitativno delo; odkrivanje in prepoznavanje lastnih osebnostnih resursov kot tudi njihovih mej.

e) **Vodstvene in organizatorske kompetence:** vodenje župnijske, škofijske in Slovenske karitas ter drugih karitativno socialnih (humanitarnih) ustanov; koordiniranje župnijske karitas s škofijsko in Slovensko karitas; koordiniranje karitativnega dela z drugimi področji delovanja župnije; sodelovanje s socialnimi in drugimi humanitarnimi organizacijami; upoštevanje cerkvene ter slovenske in evropske socialne zakonodaje; komuniciranje z javnostmi; pridobivati (materialna, denarna) sredstva, potrebna za karitativno socialno dejavnost.

Vsi, ki bodo opravili študij, bodo prejeli javno veljavno diplomo Karitativnega dela.

Ker so za kakovostno opravljanje karitativnih dejavnosti poleg velikodušne pripravljenosti potrebna tudi določena znanja, bo študij svojih (so)delavcev denarno podprla tudi Karitas.

Informacije: Slovenska karitas, škofijske karitas, Teološka fakulteta. •

***Od vsega, kar v življenju doživimo,
ostane tisto, kar hočemo, da ostane.
Spomini, neizpete življenjske melodije, dobre želje.
Zato vedno nekaj ostane,
da lahko gradimo in ustvarjamo dalje ...,
in vse lepe stvari, ki so nam podarjene,
nam dokazujejo, da življenje ni le to, kar vidimo z očmi ...***

Rudi Kerševan

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004